

Arrest

nr. 105 216 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 april 2012 het Rijk binnen en diende op 6 april 2012 een asielaanvraag in. Op 25 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn, Pashtoun van origine, en afkomstig uit het dorp Banda Kechawray in het district Peshawar in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa. Sinds 2010 werkte u als politieman bij de controlepost in Inqilab eveneens gelegen in het district Peshawar. Ergens midden in het jaar 2011 kreeg uw directe overste, M. K., op een dag telefoon dat een zekere A. J., lid van de

terroristische groepering Tehrik-e Taliban Pakistan, zich in een kapperszaak in de buurt bevond. Samen met nog een andere politieman arresteerden jullie hem. U vernam van uw overste dat deze persoon gezocht werd door de politie in verband met een zelfmoordaanslag gepleegd op de controlepost in Zangali. Op zijn gsm vonden jullie beeldopnames van nog andere misdaden die door deze man gepleegd werden, onder andere de moord op enkele politiemannen. Jullie brachten hem vervolgens naar het politiebureau in Sapyan. Enkele leden van de ISI (Inter-Services Intelligence) kwamen hem daar ophalen. U vernam pas later dat hij werd vrijgelaten. U vermoedde dat de SHO (station house officer) van uw politiebureau, Q. K., banden had met de Taliban. Twee of drie dagen later kwam A. J. u opzoeken bij de controlepost in Inqilab. Hij zei dat u moest stoppen met werken voor de politie. U weigerde dit te doen. Ongeveer twintig à vijftig dagen later kreeg u een eerste dreigbrief van de groepering Tehrik-e Taliban dat u moest stoppen met werken voor de politie. Een maand later kreeg u nog een tweede dreigbrief. Toen u uw overste M. K. hierover aansprak, raadde hij u aan om een F.I.R (First Information Report) te laten opstellen. U deed dit, maar er werd verder niets mee gedaan. Enige tijd later voerde de verantwoordelijk DSP (deputy super intendant) Rashid Khan een huiszoeking uit bij SHO Q. K.. Er werden wapens en drugs bij hem gevonden waarna hij ontslagen werd. Niet lang daarna kwam DSP Rashid Khan om het leven door een aanslag. Door de moord op DSP Rashid Khan werd u bang en durfde u niet meer te gaan werken als politieman. U besloot het land te verlaten. Op 25 oktober 2011 vertrok u met de wagen naar Iran. Vandaaruit reisde u met de bus verder naar Turkije. U stak per boot de grens over met Griekenland waar u ongeveer drie à vier maanden verbleven hebt. Vervolgens reisde u met een boot naar Italië en vandaaruit verder naar België waar u asiel aanvraagde op 6 april 2012. Na uw vertrek uit uw land vernam u dat leden van de Taliban nog waren langsgekomen bij uw familieleden op zoek naar u en dat ze ook meerdere dreigbrieven bij hen hadden laten bezorgen. Om die reden gingen uw familieleden bij een neef van jullie in Saddar wonen. U vernam voorts dat uw overste M. K. en verschillende andere hogere politieofficiërs in uw regio vermoord werden door de Taliban.

Na uw gehoor bezorgde u het Commissariaat-generaal nog de volgende documenten ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas: uw Pakistaanse identiteitskaart, uw politiekaart, twee dreigbrieven, en een envelop.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolging vreesde door leden van de terroristische groepering Tehrik-e Taliban Pakistan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/02/2013, p. 5, 9, 11).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal enkele incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot het chronologisch verloop van uw beweerde vervolgingsfeiten. Bovendien bleken uw verklaringen hierover ook niet overeen te stemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Zo situeerde u de arrestatie en vrijlating van het Taliban-lid, welke gebeurtenissen voor u de oorzaak vormden van uw problemen met de Taliban en omwille waarvan u het land ontvlucht bent, ergens midden in het jaar 2011 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/02/2013, p. 7). U stelde verder dat u na deze gebeurtenissen twee dreigbrieven van de Taliban ontving en u situeerde dit in de achtste of negende maand van het jaar 2011 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/02/2013, p. 5, 8). U verklaarde dat u na deze dreigbrieven een First Information Report (F.I.R.) liet opstellen en aanvankelijk gewoon bleef verder werken als politieman, maar dat u na de moord op DSP Rashid Khan bang werd en over uw problemen vertelde aan uw familie waarna u op aanraden van uw moeder niet meer ging werken als politieman (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/02/2013, p. 5, 8-9). U situeerde deze moordaanslag op DSP Rashid Khan vervolgens ergens begin 2011. Toen u daarop geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen dat uw problemen toch pas ergens midden in het jaar 2011 begonnen waren, stelde u opeens zich de datum van de moordaanslag niet meer te herinneren en beweerde u dat u in de war was. U bevestigde echter wel dat de aanslag op DSP Rashid Khan plaatsvond nadat u de dreigbrieven hebt ontvangen en dat u daarna niet meer ging werken. Ongeveer een maand of anderhalve maand later zou u dan het land verlaten hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/02/2013, p. 9). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat DSP Rashid Khan inderdaad al gedood werd bij een aanslag in januari 2011 waardoor de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsfeiten ernstig ondermijnd wordt.

Verder dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal ook niet helemaal overeenstemden met de inhoud van de door u voorgelegde dreigbrieven van de Taliban. Zo verklaarde u tijdens het gehoor dat u vóór uw vertrek uit uw land zelf twee dreigbrieven

van de organisatie Tehrik-e Taliban Pakistan hebt ontvangen. U beweerde voorts dat u na uw vertrek vernomen hebt dat uw ouders nog meerdere dreigbrieven hebben gekregen, maar u bent niet op de hoogte van de inhoud ervan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/02/2013, p. 5). U stelde weliswaar uitdrukkelijk dat de twee dreigbrieven die u ontvangen had toen u zich nog in Pakistan bevond afkomstig waren van de terroristische organisatie Tehrik-e Taliban (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/02/2013, p. 5, 8). Eén van de twee dreigbrieven die u het Commissariaat-generaal na uw gehoor nog hebt voorgelegd is gedateerd op 2 augustus 2011. Uit uw verklaringen kan bijgevolg worden afgeleid dat het hier dan één van de dreigbrieven betreft die u zelf nog vóór uw vertrek uit uw land hebt ontvangen. Uit lezing van dit document is echter gebleken dat het in strijd met uw verklaringen afkomstig van de groepering Lashkar-e Islam onder leiding van Mangal Bagh en niet van de organisatie Tehrik-e Taliban. Volgens de informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd gaat het hier wel degelijk om twee aparte terroristische organisaties. U hebt tijdens uw gehoor op geen enkel moment melding gemaakt dat u ook door de groepering Lashkar-e Islam werd bedreigd waardoor deze vaststelling de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling zet en afbreuk doet aan de bewijswaarde van de door u voorgelegde dreigbrieven. Gezien de nadrukkelijk anti-westerse attitude van de Taliban is het bovendien opmerkelijk dat in de hierboven besproken dreigbrief voor de tijdsindicatie de Westerse tijdrekening wordt gehanteerd terwijl de islamitische tijdrekening beschikbaar is.

U kan verder, los van de appreciatie van voorgaande elementen, niet aannemelijk maken dat de Taliban u elders in Pakistan, dit is buiten de regio waar u verbleef en buiten de provincies waar de Taliban hoofdzakelijk actief is (Fata en Khyber Pakhtunkhwa), zou opsporen en vervolgen. Los van de moeilijkheden die de Taliban zou hebben om u te lokaliseren in een land van 180 miljoen inwoners, is het volgens het Commissariaat-generaal niet aannemelijk dat de Taliban dergelijke inspanningen zou leveren om iemand die werkzaam was als politieman- en die volgens de Taliban weliswaar als vijand wordt beschouwd, maar die verder geen risico betekent voor de Taliban organisatie- op te sporen en te vervolgen. Gezien u een gezonde jongeman bent met de nodige werkervaring die naast Pashtou ook enige kennis van de nationale landstaal Urdu heeft, zijn er bovendien geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich zou kunnen integreren. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan uw dossier.

Dit intern vestigingsalternatief aangaande uw persoonlijke vrees geldt eveneens ten aanzien van het risico op het lijden van ernstige schade omwille van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict in uw regio zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Er wordt niet betwist dat u uit deze regio afkomstig bent, maar net zoals hoger geargumenteed werd in verband met uw individuele vrees, geldt dat u zich ook omwille van het risico op het lijden van ernstige schade omwille van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict, bij uw terugkeer naar Pakistan kan vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw Pakistaanse identiteitskaart bevat louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. Uw politiekaart bevestigt uw werk als politieman waaraan evenmin getwijfeld wordt, maar kan uw beweerde vervolgingsfeiten verder niet staven. De envelop tenslotte toont enkel aan dat u in België post ontvangen hebt uit Pakistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van artikel 1 A lid 2 eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen, de schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en de schending van de zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker voert aan dat hij als politieagent werkte bij de controlepost in Inqilab. Verzoeker kreeg problemen met de groepering Tehrik-e taliban Pakistan. Het is reeds gekend dat er verschillende zelfmoordaanslagen zijn gebeurd t.a.v. politieagenten in de regio Peshawar. Verzoeker legt ook effectief zijn politiekaart neer als bewijs, hetgeen ook niet wordt betwist door de verwerende partij. Na zijn vertrek komt verzoeker te weten dat zijn overste, M. K., vermoord is.

3.1.1. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

3.1.2. De door de commissaris-generaal correct weergegeven incoherenties, tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de bij het dossier gevoegde objectieve informatie en ongeloofwaardigheden, raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Verzoeker beperkt zich echter tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het formuleren van beweringen, maar laat na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden

beslissing kunnen weerleggen. In deze stelt de Raad nog vast dat verzoeker op de DVZ geen melding maakte van de aanslag op DSP R. K., wat nochtans beweerdelijk zijn onmiddellijke vluchtaanleiding vormde. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekers politiekaart uitgegeven werd op 20 februari 2009, terwijl verzoeker verklaarde pas sinds 2010 gedurende ongeveer 9 maanden als politieman gewerkt te hebben (vragenlijst 10 b, gehoor p. 2), wat meteen de waarachtigheid van deze politiekaart ondergraaft. Bovendien stelt de Raad vast dat de twee door verzoeker voorgelegde dreigbrieven gericht zijn aan "M. A." en dus niet op naam van verzoeker staan, terwijl hij dit in het gehoor wel beweert (gehoor p. 5). Voorts kan ook de Raad slechts vaststellen dat de dreigbrieven uitgaan van een andere terroristische organisatie dan deze bedoeld door verzoeker. Deze stukken zijn dan ook manifest aangemaakt voor onderhavige procedure met de bedoeling enkele losse beweringen te staven. Ten slotte, en in zoverre verzoeker politieman was en in zoverre nuttig, is niet aannemelijk dat de overheid geen specifieke regeling kon treffen om verzoeker desgevallend over te plaatsen naar een ander gebied. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind, waaronder de beschikbaarheid van een intern vestigingsalternatief voor verzoeker.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.3. Verzoeker meent tevens in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

3.4. Verzoeker voert aan dat bij het nemen van de beslissing de verwerende partij totaal geen rekening houdt met de veiligheidssituatie in de regio Peshawar. Verzoeker citeert bepaalde passages uit de aan het administratief dossier toegevoegde *Subject Related Briefing* (p. 11-15). Verzoeker heeft tijdens het gehoor op alle vragen omtrent zijn regio kunnen antwoorden. Dit is belangrijk voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiäre bescherming. De rapporten worden door de verwerende partij wel aangehaald maar ze houden er totaal geen rekening mee.

3.4.1. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dient verzoeker in deze elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Anders dan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*Subject Related Briefing "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie"*), die tevens door verzoeker geciteerd werd, blijkt dat in Khyber-Pakhtunkhwa de veiligheid van de burgerbevolking op ingrijpende wijze ondermijnd is, maar dat het geweld in de regio echter is afgenomen en evenzeer dat het leger Peshawar al sinds de operaties van 2009 onder controle heeft en dat de veiligheidssituatie zelfs dermate verbeterd is dat het leger in november 2010 een divisie uit het gebied terugtrok (p. 14). Peshawar is bovendien een van de regio's waar vluchtelingen sinds 2009 bescherming zochten (p. 20). Overigens verklaart verzoeker zelf dat zijn familie naar een neef aan moederzijde is gegaan in Saddar, in het district Peshawar, waar "ze zijn veilig nu" (gehoor p. 2), zodat ook uit zijn eigen verklaringen kan blijken dat er geen toestand van intern gewapend conflict in Peshawar heerst. Verder heeft verzoeker nog een neef in Karachi (gehoor p. 12).

3.4.2. Gezien verzoekers problemen met de Taliban niet aannemelijk zijn, beschikt hij bovendien over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Bovendien had verzoeker ook de middelen om naar Europa te komen (verklaring 34), zodat hij alleszins in de mogelijkheid was om zich ook buiten zijn voormalige woonomgeving te hervestigen.

3.4.3. Verzoeker toont niet aan dat hij niet over een intern vluchtalternatief beschikt, laat staan dat er in Pakistan sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin.

3.5. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid

van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.6. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK